

Τα τέλη των δικαίων: Δέσποινα και Παναγιώτης

Παναγιώτης Βασιλειάδης γεννήθηκε στην Τραπεζούντα το 1880. Ήταν έμπορος χαλκού, αρκετά ευκατάστατος. Η γυναίκα του Δέσποινα ήταν από φτωχή οικογένεια αλλά πλούσια σε ψυχικές αρετές. Απέκτησαν επτά παιδιά. «Ήταν αγαπημένο ανδρόγυνο και όλες τις αποφάσεις τις έπαιρναν από κοινού. Συμφώνησαν ακόμη να προστεθούν στην οικογένεια τους εκτός από τους γονείς τους και άλλοι κοντινοί συγγενείς με οικονομικά προβλήματα, χήρες, ορφανά, κ.α.

Καθώς είχε μεγάλο σπίτι και επειδή είχε σχέσεις με ανθρώπους της Εκκλησίας, φιλοξενούσε Μητροπολίτες και Ιερείς από διάφορα μέρη που έρχονταν στην Τραπεζούντα, φτωχούς, άστεγους και περαστικούς. Ο Παναγιώτης, σαν τον Πατριάρχη Αβραάμ, δεν έδιωχνε κανέναν από το σπίτι του. Όλους τους ανέπαυε, τους φιλοξενούσε και τους χόρταινε με τα υλικά αγαθά, ιδιαίτερα δε με την αρχοντική του αγάπη.

Ένα από τα πολλά δώρα που του προσέφεραν οι φιλοξενούμενοι, σώζεται μέχρι

σήμερα. Είναι ένα προσευχητάρι με ψαλμούς τυπωμένο στην Βενετία το έτος 1780, στην Τούρκικη γλώσσα. Αυτό και το Ευαγγέλιο ήταν τα αγαπημένα του βιβλία, τα όποια διάβαζε συχνά.

Σημείωση : 1. Μέχρι προ τίνων ετών στο σπίτι του, που σώζεται μέχρι σήμερα, στεγαζόταν κάποια κρατική υπηρεσία της Τραπεζούντος.

Σε όλη του την ζωή, στις ευκολίες και στις δυσκολίες του, πάντα κατέφευγε στον Θεό. Η πίστη του στον Θεό ήταν δυνατή και ζωντανή. Πέντε φορές κάθε μέρα προσευχόταν λέγοντας πάντα στην αρχή τον ν' ψαλμό «Ελέησόν με, ο Θεός...». Όταν ήταν μόνος του στο σπίτι του άρεσε να ψέλνει. Συμβούλευε τα παιδιά του να είναι ταπεινά και να μην ξεχνούν ότι «ο υψών εαυτόν ταπεινωθήσεται, ο δε ταπεινών εαυτόν ύψωθήσεται»¹.

Ήταν άνθρωπος ειρηνικός και ήρεμος. Βοηθούσε πολλούς που είχαν ανάγκη και ιδιαίτερα τις χήρες που είχαν μικρά παιδάκια ορφανά, γιατί είχε αδυναμία στα μικρά παιδάκια. Κάποτε η μικρή του κόρη του ζήτησε να της αγοράσει παπούτσια για το Πάσχα. Αυτός τα αγόρασε αλλά είδε κάποιο κοριτσάκι ορφανό, ξυπόλυτο στην ίδια ηλικία και τα φόρεσε σ' αυτό. Όταν η κόρη του διαμαρτυρήθηκε, αυτός της απάντησε χωρίς δικαιολογίες: «Εσύ, παιδί μου, έχεις πατέρα. Μπορείς να τα έχεις και αύριο». Προστάτευε και τους υπαλλήλους του. Τους βοηθούσε να έχουν δικά τους σπίτια. Ακόμη ευεργετούσε πολλούς Τούρκους που είχαν ανάγκη.

Το έτος 1920 ήρθαν στην Ελλάδα πάμφτωχοι, γιατί τα άφησαν όλα. Για ασφάλεια, άφησε σ' ένα φίλο του Τούρκο μία εικόνα θαυματουργή, κληρονομιά από τους γονείς του, που χρονολογείται από το έτος 1520. Όμως από την ημέρα που την πήρε ο Τούρκος στο σπίτι του κάθε βράδυ έκανε ένα χαρακτηριστικό κρότο, ώστε να μην μπορούν να κοιμηθούν. Όποτε ο Τούρκος ειδοποίησε τον Παναγιώτη και με πολλή συγκίνηση και ευλάβεια την πήρε και την έφερε στην Ελλάδα μαζί του. Η εικόνα παριστάνει τον Χριστό στην μέση, δεξιά την Παναγία και αριστερά τον Τίμιο Πρόδρομο¹.

Σημείωση : 1. Λουκ. ιη', 14.

Η ζωή τους στην Ελλάδα ήταν πάρα πολύ δύσκολη. Έχασαν τα πάντα και όμως αυτός τους έλεγε: «Δοξάστε τον Θεό, δεν θα μας εγκατάλειψη». Και πάλι μέσα στην στέρηση ο πονόψυχος Παναγιώτης δεν ξεχνούσε τους φτωχούς συγγενείς του. Μέχρι που γέρασε είχε τις τσέπες του γεμάτες με караμέλλες, κέρματα και άλλα πράγματα που πρόσφερε στα μικρά παιδάκια που συναντούσε να παίζουν στο δρόμο. Αυτή ήταν η μεγάλη του χαρά.

Τα τελευταία χρόνια της ζωής του, τα έζησε στο σπίτι της μικρότερης κόρης του

Σοφίας. Υπέφερε πολύ από βρογχικό άσθμα. Το έτος 1955, το Πάσχα ήταν 17 Απριλίου. Λίγες μέρες νωρίτερα ο Θεός τον πληροφόρησε να ετοιμαστή για την άλλη ζωή. «Με ειδοποίησαν ότι φεύγω και θέλω να ετοιμαστώ», είπε στα παιδιά του. Την ημέρα των Βαΐων πήγε μόνος στην Εκκλησία που ήταν αρκετά μακριά, και ας ήταν τόσο εξαντλημένος. Κοινωνήσε γονατιστός. Ήταν πολύ ήρεμος αυτές τις ημέρες. Την Μεγάλη Παρασκευή όμως το μεσημέρι σηκώθηκε απότομα από το κρεβάτι του και μονολογούσε έντονα. Τον ρώτησε η κόρη του: «Θέλεις, πατέρα, κάτι;», «Όχι παιδί μου», της είπε.

Σημείωση :1. Η εικόνα και το προσευχητάρι φυλάσσονται σήμερα στο σπίτι της κόρης του Σοφίας που γηροκόμησε τους γονείς της.

«Να, ήρθαν να με πάρουν και εγώ πικράθηκα. Μη χαλάτε το Πάσχα των παιδιών μου», τους είπα.

Την Δεύτερη ημέρα του Πάσχα η υγεία του επιδεινώθηκε αρκετά. Μαζεύτηκαν στο σπίτι τα παιδιά του, οι νύφες του και οι γαμπροί του.

Το απόγευμα πια δύσκολα ανέπνεε. Γύρισε το κεφάλι του, τους κοίταξε όλους και στον γαμπρό της μεγάλης κόρης του, που ήταν πολύ ιδιότροπος, του είπε κουνώντας θλιμμένα το κεφάλι του: «Σάββα, Σάββα», και από τα μάτια του κύλησαν δάκρυα. Έγειρε μετά το κεφάλι του και το απόγευμα στις 7 η ώρα κοιμήθηκε ειρηνικά. Έφυγε φτωχός και σεμνός, αλλά γύρω του ήταν όλα τα παιδιά του.

Στα σαράντα του ήρθαν Τούρκοι από την Τραπεζούντα, τους όποιους είχε ευεργετήσει όταν ζούσε εκεί ο ελεήμων Παναγιώτης.

Λίγο πριν από τους έξι μήνες μετά τον θάνατο του, παρουσιάστηκε στην γυναίκα του στον ύπνο της. Της είπε ότι θα την έπαιρνε μαζί του γι' αυτό να ετοιμαστή. Έτσι, χωρίς καμιά αμφιβολία η γυναίκα του πήγε στην Εκκλησία και κοινωνήσε με πολλή ευλάβεια. Την παραμονή που ετοιμάζαν τα κόλλυβα για το μνημόσυνο του εξαμήνου, το μεσημέρι, την ώρα που έτρωγαν, εκοιμήθη και αυτή από ανακοπή της καρδιάς της.

Όταν στα τρία χρόνια έκαναν την ανακομιδή, τα οστά του ήταν καθαρά και κίτρινα σαν λεμόνι. Μετά από χρόνια παρουσιάστηκε στον ύπνο της κόρης του Σοφίας. Όταν τον ρώτησε: «Τι κάνεις, πατέρα; Πως περνάς;», αυτός της είπε: «Είμαι πολύ καλά. Είμαστε μαζί με την μητέρα σου. Εδώ είναι πολύ ωραία. Ούτε πεινάς, ούτε διψάς, ούτε κρυώνεις, μη στεναχωριέστε για μας». Αιωνία του η μνήμη. Αμήν.

Από το βιβλίο «Ασκητές μέσα στον κόσμο», τόμος Α'.

Κεντρική διάθεση βιβλίου: Ιερόν Ησυχαστήριον «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος»,
Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής, 2008.

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com